

# **“God doet de aarde beven!”**

**Preek voor VBG Philadelphia 22 maart 2020**

**Aanleiding, verantwoording, inleiding, uitleg, toepassing**

## **Aanleiding:**

Vanwege de corona-epidemie kunnen wij helaas niet in grote groepen bij elkaar komen en dus geen dienst houden op zondagmorgen.

We maken het nu mee, dat we niet bij elkaar kunnen komen. In veel landen worden christenen vervolgd en mógen ze al lang niet meer bij elkaar komen. In ons land hadden we tot voor kort alle vrijheid om dat wel te doen. En wie had kunnen bedenken dat wij door zo’n reden (een onzichtbaar virusje) nu ook niet meer bij elkaar kunnen komen. Deze situatie helpt ons enigszins te ervaren wat het is, wanneer je elkaar niet meer kunt ontmoeten rondom lofzang, aanbidding, het Woord, brood en wijn.

Hebreeën 13:3 ‘Denk aan de gevangenen alsof u zelf ook gevangen bent, en denk aan hen die slecht behandeld worden, alsof u ook zelf lichamenlijk slecht behandeld wordt.’

Wij worden als het ware op onszelf teruggeworpen. Wie ben ik als ik alleen ben, wat ben ik waard, wat is de zin van mijn leven etc.

## **Verantwoording:**

Omdat ik zondag de preekbeurt in onze gemeente zou vervullen, heb ik mij voorgenomen om de preek op te schrijven en via e-mail aan jullie toe te sturen. Voor de mensen zonder e-mail/internet zou ik de post kunnen gebruiken. Ik zie wel en wacht met spanning de eerste reacties af.

Eventueel kan de preek na zondag ook op onze website geplaatst worden.

Voorstel: de mensen, die met 2 of meer zijn, kunnen de preek gezamenlijk lezen. De een leest voor en de ander (die de preek nog niet gelezen heeft) luistert. Zodoende kan er ook spontaan op gereageerd worden. De schriftlezing kan bijvoorbeeld wel door de ander vooraf gedaan worden.

## **Inleiding:**

(Voor)lezen van de preek:

Lieve broeders en zusters. Vorige week sprak broeder Ibo Pheifer over ‘bemoediging’. Hij sloot af met “Hou vol! Jezus is trots op jou. Goed gedaan! Wees in deze tijd van (zons)verduistering een lichtkrans (corona = lichtkrans om de zon) voor de mensen om je heen!”

Nu vandaag, 22 maart 2020, mag ik jullie bemoedigen met wel een heel aparte geschiedenis uit Handelingen 16. Mijn vorige preek (16 februari) ging over Lydia, de purperverkoopster en hoe zij tot geloof kwam. Vandaag is de titel:

**“God doet de aarde beven!”**

Om je in te leven. Het volgende cursieve gedeelte is een eigen interpretatie van wat vooraf ging aan het bidden en lofzingen. Ik leg Paulus en Silas woorden in de mond, die ze misschien niet eens zo gezegd hebben. Maar het gaat mij erom om je in te kunnen leven in zo'n benauwde situatie. Want hoe zouden wij reageren?

*Daar liggen ze dan. Paulus en Silas. Met handen en voeten gebonden. Letterlijk. De handen geboeid en de voeten in het blok.*

*Ze kunnen geen kant op. En of dat ongemakkelijk ligt! Probeer zelf maar eens langer dan een half uur in dezelfde houding te liggen. Als het ergens kriebelt, kun je er niet bij. En als iets pijn begint te doen, kun je niets doen om gemakkelijker te gaan liggen. Meestal begint de pijn alleen maar heviger te worden tot je er gek van wordt.*

*Daar liggen ze dan. Paulus en Silas. De prekers van bevrijding en van gerechtigheid. Zelf zitten ze muurvast. Omstandigheden die je meestal niet op zulke positieve gedachten brengen.*

*Ze liggen niet zover bij elkaar. Plat op de grond. De verwonde, kapot geslagen rug in de vuile modder van de kerker. Wie weet wat voor troep daar allemaal ligt. Open wonden in een vuile omgeving vraagt om ontstekingen met heftige koortsaanvallen als gevolg.*

*Silas denkt na hoe het toch zover gekomen is, dat ze hier nu liggen. Misschien maakt hij Paulus wel verwijten. "Hoe kon je dat nou zeggen tegen dat meisje!?" "Wat ze uitriep was toch de waarheid!" "Wij zijn toch 'dienaren van de allerhoogste God en verkondigen hoe mensen gered kunt worden!" "Nou mooi niet. Dit is het gevolg. Gered worden? Nee geslagen en gevangen gezet worden. Dat is het resultaat van onze 'bediening'!" Silas begint te twijfelen of hij er ooit wel goed aan gedaan heeft om met Paulus mee op reis te gaan. Was hij maar in Jeruzalem gebleven. Nu liggen ze hier in Filippi, ver van huis en nog wel in een gevangenis". En reken maar dat die gevangenen van toen veel en veel minder lux waren, dan onze gevangenen van nu. Een stinkend rothol, vaak diep onder de grond, zonder frisse lucht en zonder daglicht. Waren ze maar in Jeruzalem gebleven, dat was voor hen beiden beter geweest. "Voor jou èn mij" denkt Silas. "Hé Paulus! Hoe is het?" roept hij.*

*Paulus reageert niet. Hij lijkt wel te bidden of te slapen. Silas kan het niet goed gewaar worden. Het is donker en het gesnurk van de soldaten, aan wie ze ook vastgebonden zitten/liggen overheerst.*

*De cipier, die hun gevangen gezet had, had zijn uiterste best gedaan om hen goed vast te zetten. De handen in de boeien en voor de zekerheid de voeten in het blok. Zijn baan, zijn toekomst hangt ervan af. Hij moet er alles aandoen om te voorkomen dat deze 'gevaarlijke' gevangenen kunnen ontsnappen. Hij beschermt ze als het ware met zijn leven. De stadsbestuurders hadden de opdracht gegeven. Eerst moesten ze nog in het openbaar met stokken geslagen worden. Dat was om de mensen te laten zien dat zij de macht hadden en om de benadeelde 'werkgevers' (eigenaars) van het meisje tevreden te stellen.*

*Een pijnlijke, bloederige rug hebben ze eraan overgehouden.*

*Paulus reageert nog steeds niet. Silas denkt dan moet ik ook maar proberen te slapen. Of dat zal lukken in deze omstandigheden? Het is al middernacht. Even later hoort hij Paulus naar hem roepen. "Hé Silas slaap je al?" "Nou wat denk je? Onder deze omstandigheden? Het ligt wel lekker hier hè Silas kan zijn cynisme niet onderdrukken. Paulus stelt voor om een lied te gaan zingen en hij zet meteen in. Silas kan niet anders dan meezingen. En tegelijk verdwijnt zijn cynische houding. Het is alsof hij opgetild wordt. En de pijn lijkt ook helemaal te verdwijnen, zodra ze begonnen zijn te zingen. Een loflied "Ik wil zingen van mijn Heiland, van Zijn Liefde wondergroot!"*

*De andere gevangenen in deze kelders horen het en beginnen langzamerhand mee te neuriën. Ze kennen het lied dan wel niet, maar de wijs is gemakkelijk. Ook de soldaten raken onder de indruk van het prachtige gezang.*

*En dan gebeurt het. Niemand had zoiets verwacht. Het geluid van het zingen wordt overstelpt door een ander geluid. Gerommel uit de verte, dat steeds dichterbij komt. Niet alleen gerommel, ook begint de grond onder hen te bewegen.*

(zie verder de geschiedenis, zoals door Lukas opgeschreven in Handelingen 16)

### **Uitleg:**

Er is het meisje (slavin) met de waarzeggende geest. Wat die geest (Grieks 'pneuma') zei, was waar. "Paulus en Silas zijn dienstknechten van God, de Allerhoogste, die ons een weg naar de zaligheid verkondigen" Toch ergerde Paulus zich er aan. Ik las in een commentaar, dat de zo genoemde waarzeggende geest het meisje liet roepen "een weg naar zaligheid!" en niet "DE weg naar zaligheid."

In die uitspraak 'een weg'. Daarin zit het verraderlijke van 'ieder heeft z'n eigen godsdienst' en als het 'goed voelt voor jou', dan is dat toch mooi? Wij geloven dat er (maar) ÉÉN weg is tot behoud, voor ieder die gelooft. En die weg, die waarheid is Jezus, ons/HET leven.

Bovendien schreeuwde ze het uit. Volgens mij is dat ook niet de bedoeling dat we gaan schreeuwen, wanneer we het evangelie verkondigen (met een verwijzing naar Jesaja 42:2 en Matt.12:19. Op z'n Fries : "In ropper en razer is Er net, Hy is net ien dy't syn lûd troch de strjitten galmje lit.")

Op gezag van Jezus, in Jezus' Naam beveelt Paulus de geest om uit het meisje weg te gaan. Paulus schreeuwt niet, hij beveelt, hij gebiedt. Met alle gevolgen van dien. De geest vertrekt, het meisje wordt bevrijd. Maar Paulus en Silas worden gevangen gezet. Zie het vervolg in Handelingen 16.

### **Toepassing:**

In deze bijzondere tijd, waarin de hele wereld in angst zit om een virus, mogen wij aan de boodschap van het evangelie vasthouden. Op het internet kwam ik een artikel tegen, waarin de nadruk gelegd werd hoe de wereld reageert. Een massale redeloze angst heeft de hele wereld in zijn greep. "De

angst voor het griepvirus is zwaar overtrokken." De schrijver maakt een vergelijking met een tekst uit Lukas 21:25 e.v. 'Er zal op de aarde benauwdheid onder de volken zijn, in radeloosheid door het bruisen van zee en watergolven, terwijl mensen het besterven van bangheid en verwachting van de dingen die over het aardrijk komen' (Bron: CIP 18 maart 2020 W. J. O. resp. DeMorgen 17 februari 2020 P. van D.)

Dan terug naar Paulus en Silas.

Ze zitten (liggen) gevangen in een diepe kelder in het buitenland. Kunnen letterlijk geen kant op. De rug doet hen zeer van de stokslagen. Uiteindelijk kunnen ze maar één ding doen en dat is bidden en lofzingen. Wij kennen de geschiedenis, wij kennen het vervolg. Maar hadden Paulus en Silas verwacht dat de aarde daarop zou beven? Ik denk het niet. Zij deden wat ze moesten doen. Ze gaan bidden en zingen lofliederen voor God. De aarde beeft en zij worden bevrijd. Prijs de Heer!

Het eerste wat ze gaan doen, nadat ze daadwerkelijk de gevangenis verlaten. Ze gaan naar het huis van Lydia en ontmoeten de andere gelovigen. Wat zal dat een feest geweest zijn. En reken maar dat ze elkaar een knuffel\* gegeven hebben of op z'n minst een stevige handdruk. Bovendien bemoedigen ze hen en gaan dan de stad uit. Want de werkgevers van het meisje zullen niet blij geweest zijn, dat ze zo snel al weer vrijgelaten zijn.

Laten ook wij in tijden van benauwdheid onze hoop op Jezus vasthouden. Zijn komst is nabij. En als wij het benauwd hebben vanwege de zogenaamde 'crisis', laten we bidden en lofzingen. Wie weet, doet Hij de aarde beven.

**Amen**

Preek gemaakt door

Harmen Hilverda  
Leeuwarden 20 maart 2020

\*knuffel: ik kan me voorstellen, dat Paulus en Silas vanwege hun pijnlijke ruggen, gezegd hebben om toch even voorzichtig te zijn met hen. 😊